

Бр. 22.

„Сармали“ излази 10, 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., погодишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 10. Августа 1880.

ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредиштва, нека се пише на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад.
Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Телеграфски де пешке.

Лондон. Поред свега напрезања најбољих светских доктора, и после знатног успеха њиховог труда, сад морамо опет јавити да је стање здравља министра председника веома опасно (по Турску).

Из Пеште. Ми смо готови да се граница разграничи, само Хрватска треба најпре да се Реке одрече. Иначе смо сви здрави.

Одломак из писма

Младену Часнићу Нагловском

И то је лепо, кад се тако ради. —
— Ал јоште нешто, пријатељу млади,
Који си прег'о у данашњем свету
На брзу руку, да у хитролету
Достигнеш мету;
И чије жеље дању, ноћу гину
Да брже боље испуње празнину,
Празнину своје — теби тако скупе —
Од дугмета рупе;
Који се трзаш и који се кидаш
Звезде да поскидаш
Са оне висине, с оног неба, на ком
(Бар у нади) сваком
Ко је на то лаком,
За заслуге разне, а за сваку касту
Одличја сјајна,
(Звезда, крст, колајна)
Као гљиве расту.

Чујем да питаш, чујем да разбираш,
(Желећ' га стећи)
Који је крст најлепши,
Који је највећи?
То би радо знао.
— Па ако досад ниси разабрао
Ја ћу ти рећи.

Крст, што га ј' негда
Презрен Христос пон'о
Под њиме клец'о,
Али није клон'о
Што га је уз'о својевољно на се,
Да својом муком браћу своју спасе,
Од така крста
Боји се ђаво,
Таков крст је, брале,
Одличије право,
Гај је крст најлепши,
Тај је и највећи,
Ко год га хоће
Може га стећи, —
Ко га стече тако
Клања му се свако
Ако не споља —
А оно изнутра;
Ако не данас —
А оно сутра;
Ако не сутра —
Оно после гроба, —
Ал онда кроз вечна времена и доба —

Шетња по Новом Саду.

XLVIII.

Пре свега морам свечано изјавити, да се то са свим случајно десило, да моја 48-ма шетња пада баш у време омладинске скупштине. Иначе не стоји број 48 ни у каквој свези са омладином, те се дакле број тај на челу ових редака има сматрати само као обичан текући број, који је морао пре ил' после доћи.

При шетњи по Новом Саду за време омладинске скупштине морало је свакоме у очи пасти, да су у те дане многе компаније војника баш оном улицом пролазиле, где је скупштина држана, а и провучено је туда неколико тешких топова на колима све по пет коња и неколико топџија на сваким колима. Сви који су то видели били су двојакога мишлења: једни су махали главом и ћутали, а други су ишли за војницима и топовима до иза пироске капије и Сајлова, где су војници правили своје обичне летње маневре.

У омладини се дакле после велике вакације од девет година појавио покрет, са намером, да се отвори борба против мрака, да се устане против чаме и дремежа, а да се запали луч просвете, који ће наш народ повести бољој срећи и напретку.

Кад резумирамо ово, што смо до сад казали — (48 — покрет — борба — војници — топови — омладина) — онда неће нико замерити нашим лепим госпођицама што су се унапред већ јако радовале, што ће се држати омладинска скупштина. Оне истина нису од себе дале никаква знака, као честите Вршчанке својим телеграфским поздравом, да и оне учествују у раду омладинском, али су делом показале, да са омладином у једном колу желе бити, јер су у врло великом броју дошле на омладинску забаву, где су са омладином заиста, не само у једном колу биле, него и у једном валцеру, кадриллу, трамблану и т. д. А да су и оне биле против мрака, најбоље је показивала сјајност њиховога одела и накита.

Но има још једна околност, која је доприносила, да су се наше госпођице радовале омладинској скупштини. Познато је још из старих грчких и римских времена, да се из омладине регрутира она класа људи, која се у обичном животу зове — младожење. При гласању, да ли да у омладину спада и други свет, а не само ђаци, дакле и женска омладина, гласало је њих 55 за, а 49 против. Ако добро схваћам, онда би оних 55 ваљало сматрати за пријатеље женској омладини, који желе и њих увући у своју заједницу, те тако су се они индиректно декларирали за младожење. Они пак 49 младих људи што су против гласали можда ће до године и сами гласати за, ако виде, да ових 55 добро прођу.

Што се тиче рада на омладинској скупштини то не спада (хвала богу) у „Стармали“, ено може сваки читати „записнике“ у „Застави“. Ми ћемо овде само навестити укратко по тим записницима (в. „Заставу“ бр. 122), који су се говорници истичали: Миша Фрачковић предлаже . . . П. Мар-

ковић захваљује се . . . Лаза Нанчић износи . . . Павао Бота побива . . . Г. повереник изјављује . . . Бота моли . . . Проф. Сандић чуди се . . . Председник мисли . . . Стева Поповић ограђује се . . . Бота жали . . . Јов. Симеоновић Чокић разлаже . . . Јован Стајић одговара . . . Милан Свирчевић жели . . . Мита Николић правда . . . Мита Савић навађа . . . Емил Мужа пледира . . . Мита Акимовић говори . . . Јоца Ивковић брани . . . Проф. Сандић примећује . . . Проф. А. Сандић обавештава . . . Претседник позове . . . Стајић се слаже . . . Ст. Јаношевић поздравља . . . Стајић препоручује . . . Мужа изјављује да је Хрват, Фердинанд Вах да је Србин и т. д.

Са свију страна стигли су омладини братски поздравни потстичући омладину на озбиљан рад у корист народа свог. Но има један поздрав, који „Застава“ није споменула, а камо среће, да га ни „Стармали“ не мора. Један земунски „родољуб“ телеграфисхе скупштини: „Желим вам бољу памет, него до сада што сте имали!“ Пре него што вам кажем име тога родољуба, што памети тражи и жели, пустићу вас да погађате ко је. Заиђите по Земуну око агенције и по бирџуским авлијама — потражите, па ми јавите. Ко погоди штампаћемо му име, а и решење ове загонетке. Наравно да му је телеграм с презрењем враћен натраг, нека се он њиме користи, само је ваљало телеграме унапред прочитати, па онда тек јавно у скупштини, те се прво не би при читању нечитких телеграма онако записало, а друго, не би се ни она пашквила од телеграма јавно предомладином и публиком прочитала, а и по досадањи реноме тога Земунца било би канда спасоносније.

Аб.

Б у к в и ц е.

Ф.

Флегма. — То је оно својство наше, што га имамо кад читамо у новинама позив на уписивање за чланове „Матице српске“; кад наиђе слепац па проси крајдари; кад нас опомену да платимо парохијал; кад нас позову да се претплатимо на „Невен“ или „Здравље“; кад нам пребацују што играмо „фрише фире“; кад учитељи ишту повишење плате и кад нам жена чита придику, што смо тако доцкан дошли из бирџуза.

Филоксера. — Филоксера је убитачна животињца, што се увукла у нашу књижевност и у цео наш рад тако, да подгриза корен, па суши стабло и лишће, те невидимо никаква плода.

Фараон. — То је главни дописник и известилац „Недељног листа“, који пише у томе листу новости својега (фараоновог) доба, тако да што смо пре памтивека читали по свима другим новинама, то нам он доноси под „Најновије“ у своме листу као дневне новости.

Фортуна. — То је богиња среће и у Будиму јој је сазидан храм, који српски уредници у побожности својој покадицад посећују и онде чекају свој суд, своју судбину.

Фад. — Госпођицама је „фад“ „Беседа“ пред игранком; ђацима професорска предавања; читаоцима јашини мемоари; путницима пут у Сомбор; уредницима седење у аришту; мужевима је „фад“ кад се рибају собе, кад се кревети чисте од стеница и кад им њихове снаш' Пеле држе придике; Београђанима је „фад“ читати расправе и дебате о жељезничкој конвенцији; „Пестер-Лојду“ су „фад“ Срби и Хрвати и т. д.

Филозофи. — То су они људи, који истина нису пронашли барут, али су пронашли многе мудре и истините изреке, као: боље је бити у Бечу господин, него у Пирошу слуга; пријатније је седети пред кафаном па јести сладоледа, него на друму лупати камење; слађе је јести лепе лубенице, него у грозници пити кине; комотније је играти у топлој соби „фрише фире“, него засукати рукаве па месити лебац; који Хрват мрзи и гони ћирилицу и православље, тај не мисли искрено са слогом и измирењем са Србима и т. д.

Фрише фире. — Наше госпође, кад све послове посвршавају: кад спреме собе (и коју форинту на страну), кад нареде све у кујни (и фијакер), кад предаду слушкињама кључеве (и децу), кад покажу деци (и читају мужу) лекцију, кад оставе децу (и мужа) да спавају, кад се постарају за вечеру (и за карте), кад умесе колаче (и коју сплетку) — а оне онда мало оду па се од два сахата после подне до после поноћи играју „фрише фире.“

Фурија. — То је пуница, кад јој зет каже да је матора; карташица, кад почесто губи; жена, кад јој муж неће да купи шешир и „Пестер журнал“ кад пише о омладини.

Французи. — Народ, који мрзи на Језуите и Зулу-Кафере.

Фарбање. — Има људи, који фарбају врата, клупе, столице, косу и орманове.

Фуруна. — У којој се може лебац пећи зове се и пећ.

Фрушка гора. — То је онај српски крај, где има доста вина и манастира. По бреговима род и добро вино, а бива да и по манастирима роди.

Фиргаз. — Ово је некад био нуждан „меблштик“ у свима школама; сад су ваљда деца боља, него што смо ми били, те је то изостало. Обично се мењао фиргаз у сирће да се кисели, а ми смо били несташни, па смо често преваљивали сирће ал' је фиргаз ипак и онда чинио своју дужност.

Фрајла. — Које знају шити, месити хлебцац и које читају корисне књиге зову се „фрајле;“ а које седе цео дан на прозору, које знају три речи натрашке француски и у клавиру „Девојачку молитву“ одштрмбевати, зову се „нобл“ госпођице.

Форинта. — Кад би се место мува, стеница и филоксере тако множиле и у кућу увлачиле форинте, кажу да би свет у материјалном погледу јако напредовао.

Фарбл. — Ово је нека вела зубобоље, јер човек због њега много пута не спава по целу ноћ.

Фелтон. — Страна реч, мора бити да значи

„благодарност“, јер је Станчићев секретар Сири, после лепога дочека и добрих ручкова у Карловцима, писао о нама и о дворским ручковима у „Февароши лапоку“ неке, фелтоне“, које нисмо заденули за шешир. **Аб.**

С е б и . . .

„Себи руке!“ то је већ казао Гледстон, — зна и коме, зна и зашто.

„Себи ноге!“ могло би се рећи нашим поповима, који иду Анђелићу на поклоненије.

„Себи очи!“ могло би се рећи оној пештанској господи, који веле, да виде нашу неизбежну пропаст.

„Себи жеље!“ Велимо онима, који нам желе, да се прелијемо у други, већи, изображенији народ.

„Себи памет!“ могло би се рећи онима, који нас уче, како треба да будемо добри патриоти и да усрећимо нашу домовину.

„Себи џеп!“ Рећи ће се брудер Јаши баш онда, кад се навикне на тунејатство, а заборави како се заслужује кора леба на чистом и правом путу.

Зашт ја певам?

(По „Палечку“.)

Зашт' ја певам, зашт' ја певам,
Кад признајем да сам слаб?
То не чиним од сујете,
Нит' ме гони славе свраб.

Зашт' ја певам, зашт' ја певам?
— Та ја нисам више млад
Да ме тера крвца врела
На тај посо на тај рад.

Зашт' ја певам, зашт' ја певам.
Кад ми Пегаз доста лењ?
Та ја немам луче мило
Да пољубац просим њен.

Зашт' ја певам, зашт' ја певам?
Кад ја видим, (нисам слеп,)
Да не могу песмом мојом
Исправити овај свет.

Зашт' ја певам, зашт' ја певам
И цвркућем у округ?
Та ја нисам тица мала,
Моја соба није луг.

Зашт' ја певам? — то је само
Хришћанске ми душе ствар:
Да би могли критичари
Стећи какав хонорар.

Васрадин Оџа.

Ћира. Пре негди, рекао је „Нед. лист“, да је Анђелић „Камен вере.“ Шта велиш на то?

Спира. Потпуно се слажем. И идем још даље. Он је, не само камен вере, већ и камен слоге, камен напретка, камен у праћки Тисини злоупотреба, камен —

Ћира. Доста, доста, — сад већ и ја разумем и потпуно одобравам.

Ћира. Јеси-ли чуо, да се у султановој војсци сада виђају пруске пиклахаубе, са шиљком к небу управљеним? Зашто је то.

Спира. Да лакше гром удари, кад једном загрми.

Ћира. Аха!

Ћира. Кажу да ће Румуни оделити своје интересе од интереса балкански народа.

Спира. Ето видиш. То се говори, а нов министар румунски зове се Контра. Даклем не треба све таки веровати.

Ћира. Даклем Мађари изабраше једног Србина за посланика на дијету.

Спира. А кога то, молим те?

Ћира. Господина

Палик-Учевног,

Спира. Лепо, лепо! Али каква су времена, и каква горућа питања врзу се око нас, боље би било да су изабрали каквг

Гасик-Учевног.

Ћира. Море, Спира, Грчка се не шали, она још једнако купује коње.

Спира. Да, да, — само што Турци не зазиру од коња, него од људи.

Ћира. Шта тај Султан мисли са тим вечитим одлагањем?! Зар се тиме мисли спасти.

Спира. Хе брате, немој му замерити, — многи свет живи од лагања.

Ћира. Ала је то врашки чудновато!

Спира. А шта то, брате Спира?

Ћира. Једни људи вољу да имају „Hinterland.“

Спира. Но?!

Ћира. А други опет не вољу да имају „Hinterland.“

У ш т и ц и.

△ Један муж препоручује својој жени: „Анатеринску воду за уста,“ „Прашак за зубе“, и „Језик за зубе“.

† Д. К. препоручује сомборским листовима, да се на његов језик угледају, ако ће да постигну шта велико — (у филологији).

§ Турска, која се била склонила да уступи Црногорцима Дулцињо, сада опет вели да неће, него ће да се држи Априлске конвенције. Но и оно уступање је канда било — Априлско.

⊙ Мађарско министарство даклем игнорује од пештанске општине изабранога надзорника текелијанума, те наређује, да има и на даље остати др. Пејичић. Не чудимо се министарству, ал' се чудимо Пејичићу. У осталом ваљда ће Маргарета опрати ту љагу, па ма на коме била.

□ Пре су говорили да је зелена боја лепа и здрава за очи, а сад опет кажу, да је жута. По томе даклем и природа је лепша у јесен, кад лишће пожути, него лети и у пролеће, кад је све зелено.

⊕ Зашто смо се некад у нашу војску могли поздати као у врбов клин? — Јер су онда у војнике — врбовали.

♣ У којој кући служи и господин и слуга? — У свештеничкој, јер и свештеник служи, а и слуга његов служи.

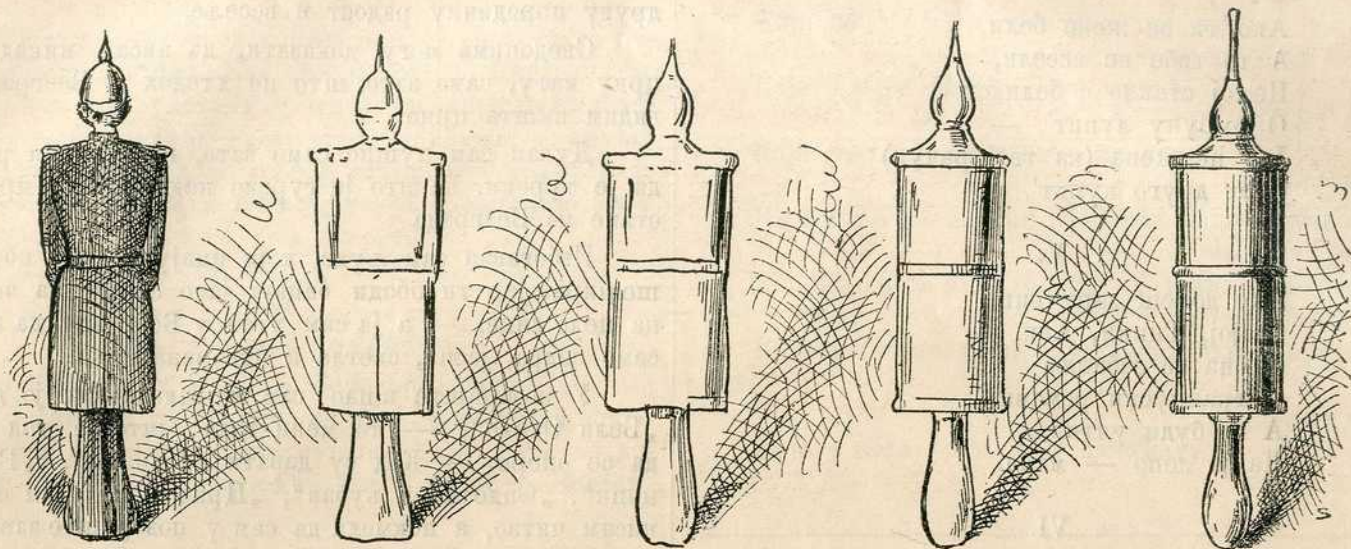
= Кажу да је владика Герман путујући по Срему, тамо иза Карловаца, расписао награду, ко му на ово питање одговори: „За што нам народ иде у Назарене?“ — Ил' ако није истина да је расписао, добро би било да потражи узроке и сам.

☞ У Новом Саду измишљавају деца и играју се са свим нове игре: Албанске лиге (место из кола кучке) колективне ноте (место жмуре); карловачког сабора (место лонга-мете, т. ј. дугачке мете); администратора (место епциге-непик)! уређивања „Недељног листа“ (место пилцике, којом брат брата може ископати око,) и т. д.

≡ „Недељни лист“ гата и боји се, да се из омладинске скупштине не излеже штогод „ново политично.“ Та то смо већ чули од „Пестер журнала“ и других пештанско-чивутски новина, а он нека нам каже штагод ново!

+ Како популарност брудер-Јашина с дана на дан расте, то га свет наш (мало по мало, а боме и много по много, оставља). Ово му даје повода, да наново пише свој роман: „Чудан свет?“

ПАТРИОТИЧНО-ДАРВИНСКА ОПОМЕНА.

Каква су данас (особито у политици) променљива времена, требају државе и према најбољем пријатељу (који им је за леђи) да буду на опрезу, — да после изненађене не кажу: „Е гле молим те, каква је сад слика изишла!“

П у с л и ц е.

Ономад је Сарду рекао у Франц. академији, да „Врлина више није у моди.“ Е, чудне ми мудрости! То Јаша Игњатовић и без њега зна.

У Ирској се нашао неки малтер, који је кажу, веома лековит. (Хеј, да има у Аустроугарској лековита малтера, не би онда нас Словене притискивали уз дувар, — већ би нас баш молили, да ми њи мало притиснемо!)

„Бомба“, Бечки лист, који се понаша као да је шаљив, вели: „Српски кнез Милан отишао је у Ишл, да мало ојача.“ (Бајаги, други свет иде у Ишл да мало ослаби!)

Енглеска влада показала је парламенту плаветну књигу. То Турска већ не би могла учинити; највише ако би му показала плаветна леђа.

Инџинер Флеминг има план како да се направи телеграф око земље. То је добро. Кад се Тиса нађе у невољи, моћи ће телеграфично искати сам од себе помоћи.

У Пешти имају неке новине, које се зову „Исток“, ал да би се разликовале од Београдског „Истока“, зову се „Луди Исток“. Уредника „Лудог Истока“ хтео је други неки уредник да опамети да му улије мозга у главу. Зато је пре свега нужно било да му разбије главу, — то је и учинио. Али пре него што му је могао мозга улити, полиција се умешала и томе стала на пут. (Не иде им у рачун да исток буде паметан).

Дошуна новом речнику.

(Неправљеном у логичном смислу.)

Кантар. (Човек који прави канте),
Околишење. (Њорав посао).
Архимед. (Мед липовац или равак).
Међусобна бран. (Врата).
Празник. (Учитељев џеп).
Политика (Канта).
Чамац. (Грађанин Вацке и других тамница).
Шијак. (Шнајдер).

Једно туце савета страшно здраворазумних.

I.

Ако ти је жена рома,
(А ти желиш остат' дома)
Не пуштај је у илице саму,
Пошљи ш њома
И — њезину маму.

II.

Ако те је киша срела
На улици без амбела,
Ти у крчму сврни,
Ту је кише боље,
Много ј' слађе покиснут изнутра
Нег покиснут' споља.

III.

Имаш ли новаца?
Ко то данас пита!
Питање је главно:
Имаш ли кредита.

IV.

Ако ти се жена бели,
А то тебе не весели,
Немој стакло с белилсм
О фуруну дупит', —
Јер ће жена (на твој рачун)
Опет друго купит'.

V.

Ако дођеш заручници
Својој, Тинки, Ани, —
А она се забавља
С француски романи, —
А ти буди учтив,
Па је лепо — мани.

VI.

Ако ишту порцију,
Зато се не жести,
Јер таки малери
Данаске су чести.
Само реци: „Нека чека
Тај порезни налог, —
Прва ј' дужност брижњима
Претплатит „Стармалог“.

— О. —

Искрена исповест једног бившег поштара.

(Кратка прича са дугачким уводом).

Кад сам лане био у Београду, ја сам вам био роб својих свесрпских осећања.

Знајући да свугде, у целом свету има и мана и лепих страна, ја сам се трудио да у Београду не видим ни једну ману, већ све лепе стране.

Целу ноћ сам жмурио, јер би ме заболело кад бих видио да и у Београду има што мрачно. А у јутру сам рано устајао, и трчао сам на Калимегдан, не би ли нашао тамо каквог дописника „Пештанског Лојда“, да се тучем ш њиме ако не призна, да је свануло.

Чизме сам своје чистио по по сата, да и чизме у Београду буду сјајне као огледало. А зашто сам их чистио сам? зато, што сам таки први дан отерао слугу, — нисам могао трпити да буде и у Београду слуга, Бар ја нисам хтео то да потпомажем.

Наручио сам и „Исток“ и „Видело“, али сам им рекао, да ми не пошљу ни један број, у коме има какви зађевица, трвења, сумњичења, неслоге и т. д. — они су ме послушали и заиста ми нису послали ни један број.

Из „Српских Новина“ нисам никад читао колико је људи умрло, само сам читао колико се деце родило. Нисам никад читао који је министар пао, већ који се ди гао. Нисам никада читао ко је изгубио званије, већ ко га је нашао. Нисам никад читао ко кућу, плац или ливаду, продаје, већ ко је купује, а у себи сам желео да је онај скупо прода, а овај да је јефтино купи. Нисам никада читао ко прексутра, о својој слави, не прима честитке, већ

сам само разбироа ко зове у свадбу или на какву другу породичну радост и весеље.

Сведоцима могу доказати, да нисам никад пио црну кафу, само зато, што не хтедох у Београду да видим ништа црно.

Дуван сам пушио само зато, што су ми рекли да је турски, па што је турско нека га што пре нестане из Београда

Избегавао сам људе, који имају велики обод од шешира, јер ти ободи бацају јако сенку на чело и на цело лице, — а ја сам хтео у Београду да видим само ведра, јасна, светла и отворена лица.

У позориште ишао сам најрадије кад је даван „Бели Отело“, — то мени годи; што је год црно да се опере. — Кад су давати „Јадници“, „Разбојници“, „Сплетка и љубав“, „Црне душе“, ни објаву нисам читао, а некмоли да сам у позориште завирио.

Кад сам пролазио поред велике школе, увек сам пред њом стао, метуо сам наочаре (које двапут увеличавају) да ми још већа буде, и тако сам је са поносом дуго гледао. (Само ми је тешко било, што сам том приликом увек морао полицији леђа да окренем).

Радо сам гледао кад ђаци излазе из школе (још много радије, кад улазе), па ако ми се који гимназиста или великошколац лепо јавио, у мени је срце затрептало: како ће тај нараштај да буде питом и уљудан! како не презире људе, за које бар толико зна, да му увек добра желише. И у себи викнуо сам „Живео!“ — А ако ми се опет који, (ма да ме је познавао) није јавио, у мени је опет срце затрептало: тај мора да је дубоко научен; тај ће сигурно бити велики велики господин; то он већ сад предосећа, — зато и треба да има мало достојанствена поноса. Око ми је засузило, кад сам помислио, шта све можемо од наше младежи дочекати. И њему сам из свег срца у себи викнуо: „Живео!“

У шетњу сам најрадије ишао на Калимегдан, (ја га краткоће ради зовем просто: Мегдан) јер је оданде најбољи изглед на Босну.

(Свршиће се.)

Приче с берда и дола.

Купи их Аб.

1.

Међу четир ока.

Покојни Јаша Попарин служио је у Молу код једног трговца, који је био на једно око хорав. Једном дође у дућан неки мајстор човек, који је тако исто само једно око имао. Мајстор замоли трговца, да оде с њим на страну у собу, јер има вели нешто међ' четир ока с њиме да дивани. Кад они двојица пођоше у собу, а Јаша за њима. „Остани ти у дућану“, рече му мајстор, „ја имам с господарем међ четир ока нешто да разговарам,“ — „Та баш за то сам и дошао, јер вас се двојица не можете без мене међу четир ока разговарати!“ одговори ђаволан.

2.

С р е ђ о м.

Паш добри господин Јоза приповеда из свога ђаковања овај догађај. Кад сам ја био у Карловци у школи био сам у стану у једној трошној кући и једном приликом, умал' нисам страдао: Једном се сруши цела таваница од моје собе и стропшта доле; то је било око 12 сахата ноћу, но ја срећом нисам у то доба никад био код куће.

3.

Да л' ћемо дочекати.

Арбакабадра, из Вел. Бечкерека пише ми ово дана: Један мој друг, који не зна ни бекнути немачки; рече ми једном уздахнувши: Да л' ћемо ми дочекати, да и у Београду буде „Винер-Велтауштелунг“!?

4.

И з ш к о л е.

Отац. (долази цијан). Но Ђуро шта си научио данас у школи?

Син. Учио сам из минералођије једну велу белутка „изландски шкрилац.“

Отац. Е то није ништа!

Син. Е да, тај минерал кад се метне на хартију, па се скроз гледи, види се све двоструко.

Отац. Е мој сине, а ја ти и без тога (кад сам цијан) видим све двоструко.

Арбакабадра.

Свети и непогрешиви оче Пало!

Приватним путем дошло ми је до знања, да сте ме изабрали за патрона католичких школа. Те школе или су имале досада патрона свога, или нису. Ако су га имале, — молим вас, зашто сте га збацили? — Ако га нису имале, онда мора бити да су те јако застраниле, и не верујем, да ћу и ја моћи одговорити оном очекивању, које у мене полажете. Не верујем, — не верујем — Ваш

Неверни Тома. *)

Права питања а изврнути одговори.

Од кога Марка Турци не зазиру?

О д а р а М а р к а .

Који бан не зависи од мађарског министра?

Д а р а М а ђ а р с к о г м и н и с т р а .

Који тичар иде у лов са пером и мастилом?

Д а р а М а с т и л о м и П е р о м .

Која Тина не зна за шалу?

Д а р а Т и н е .

*) Ја знам зашто је то св. папа урадио. Он се угледао на г. Анђелића, који је такође хтео св. Саву да скине са патронства у новосадским школама, а на његово место да мете св. Ану. Слагач.

Која цура има више стотина кућа?

Ц у р а М а ђ а р с к а .

Који се ков да савити и најслабијем Мађару?

К о в М а ђ а р с к о г .

Које Туре ни Срби не мрзе?

Т у р е С р б с к е .

Који кор не воли нико да слуша?

К о р .

На ког вола наличи рушитељ наше аутономије?

Н а л и ч и р у ш и т е љ а у т о м и ј е .

Којим тоном ваља говорити балканским народима?

М о н о т о н о м .

Коју ицу не може још никако да испразни и-гуман?

И ц а П а н о в а .

Која урма расте и у Београду?

У р м а .

Одговори Администрације.

Г. Стевану Савићу, пароху, Земуну. По Вашем налогу шаљемо лист и молимо да пошљете 2 ф. као полугодишњу претплату.

Књижари Валожићу, Београд. Г. Милану А. Стефановићу трг. На Уб послали смо пре 10 дана све бројеве од почетка ове године, а слаћемо до краја децембра.

За уредништво одговара А. Пајевић.

Главни сарадник Абуказем.

ПРВИ СРПСКИ КАЛЕНДАР ЗА 1881.

== САД ЈЕ ВАШ ИЗИШАО ИЗ ШТАМПЕ ==

Ц А Р И Ћ

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА

■ за 1881. ■

Са насловном сликом цар Душан силни и још неколико слика Садржај је овог календара веома занимљив и поучан. Осим обичног, и то врло марљиво израђеног календарског садржаја, долазе у њему ове забавне и поучне ствари: „Страданије Ћирије Бркића,“ „Ако си рад да се обогатиш,“ „Узречице деда Сретине,“ „Ако си рад да имаш увек новаца у џеу,“ „Красно ли се почело, а гле како ли се свршило“ (са 6 слика), На сувом путу,“ слика из српскога живота, „Велешке из сточарства,“ „Вашари“.

Цена је „Царићу“ само 20 новч. а ко поручи за готов новац на више, добиће комад по 12 новч.

Дајемо и у комисију овај календар са уобичајеним рабатов.

Наруџбине ваља упућивати

ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА

У Н. САД.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Изишао је из штампе

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

који у своме другоме броју доноси: 1. Лењи Мита (слика). 2. Кадивијада. 3. Песма о Максиму од Чика Јове Змаја. 4. Лењи Мита. 5. Лабуд (са сликом). 6. Вече (са сликом). 7. Сунчаник. 8. Како радиш, онако ћеш проћи, приповеда деда Илија. 9. Живот и рад Венијамина Франклина, прича Чика Стева. 10. Шаллива питања. 11. Разнолије: а) Милан Костић. б) Најстарији човек. в) Највећи брег. г) Колико је људи на земљи. д) Пергаменат. е) Велико цвеће. 12. Поштени Римљанин. 12. Нове књиге. 13. Загнетке. 14. Ребус. На корица: а) Молбеница леве руке. б) Чувајте се. в) Огласи.

Цена је „Невену“ за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор. на пола године 2 фор. за Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године. — Ко пошље 5 фор. односно један дукат унапред, за онај малени вишак има право на два примерка свакога броја на целу годину.

Претплату ваља слати: Из Србије књижари В. Валожића у Београду. Из Аустро-Угарске и осталих крајева накладној штампарији А. Пајевића у Нови Сад.

НАРОДНИ ЛЕЧНИК

ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

ПИСА

Др. Милан Јовановић

КЊИГА ТРЕЋА.

доноси ове чланке:

1. Дечије болести.
2. Темели човечија живота. I. Кожа.
3. Зашто нам гину деца? II.
4. Обичаји што нас затиру и море III.
5. За што једемо?
6. Зашто људи ретко живе колико би могли?

„Народни Лечник“ излази свака три месеца у књизи од 64 страна, а цена му је за све 4 књиге само 1 ф., поједина књига стоји 30 новч. Ко се са 1 фор. предплати на све четири књиге, шаљемо исте како која изађе о нашем трошку.

Предплату за „Народни Лечник“ примају: у Митровици г. П. Панаотовић, у Сомбору књижара М. Каракашевића, у В. Кикинди књижара Јове Радака, у Ст. Бечеју књижара М. Д. Сомборског, у Бечкереку књижара Манголд, у Сентомашу г. М. Рунић, у Карловцима књижара К. Павловића, а за Боку Которску Спиро Петровић у Котору, као и сви познати растуривачи српских књига у нашим мањим и већим местима које овим јавно молимо да се сваки у своме месту заузме око скупљања предплате на ове за народ корисне, а тако

јефтине књижице. За тај посао ми им осим своје захвале уступамо радо 10% од скупљене предплате. У Новом Саду Јуна 1880.

Штампарија А. Пајевића

СЕЉАК

илустровани лист за целокупну пољску привреду и кућевне потребе.

Излази сваког 15. и 30. у месецу на читавом великом табаку.

13. и 14. број „Сељака“ изићиће уједно, а одоцило се са рашиљањем речених бројева једино с тога, што уз те бројеве иде и вештачки, у природним бојама верно израђена слика

Бресква: „Црвена Магдалена“

која још није сасвим готова. Слика је ова 23 сантиметра широка и 30 сантиметра висока.

Ово знања ради, да не би ко помислио да је „Сељак“ престао излазити. Уједно позивамо овим учтиво на претплату.

Цена је од јула до краја године 2 фор. а вр.

У овом другом полгођу добивају претплатници: две црне и две вештачки израђене бојадисане слике као прилоге уз „Сељака.“ а осим тога је и сваки број богато илустрован. И слика и потпуних бројева имамо још за нове предбројнике.

За Аустрију прима претплату: у Панчеву књижара браће Јовановића, а у Новом Саду: штампара Арсе Пајевића; или се може послати непосредно самом уредништву у Пожаревац. (Uredništvo Seljaka — Požarewatz, Serbien.) У Пожаревцу 26. јула 1880.

Уредништво „Сељака.“

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фторник у $\frac{1}{2}$ 5 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у $\frac{1}{2}$ 5 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: по недељником, четвртком, и суботом $\frac{1}{2}$ 5 сати по подне.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак $\frac{1}{2}$ 11 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

—12—

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА ВЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lantzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

